

Nr 27

Av herr **Senander**, om pension åt förra vägvakten vid statens järnvägar *Erika Bernhardina Johansson*.

Den 8 oktober 1949 fick vägvakten vid Sorselevägen å järnvägslinjen Storuman-Gubberget, Erika Bernhardina Johansson, lämna sin anställning vid statens järnvägar på grund av bevakningens upphörande. Anställningen hade dessförinnan oavbrutet pågått sedan den 1 oktober 1931 eller i 18 år 8 dagar. Hennes vitsord var: uppförande Gott, duglighet God.

Johansson hemställde, då uppsägningen verkställdes, muntligen att SJ skulle bereda henne fortsatt likvärdigt arbete.

Uppsägningen delgavs Johansson genom banbitrådet K. M. Lindström, som efter delgivningen framförde hennes hemställan till närmaste befäl samtidigt med återställandet av uppsägningshandlingarna. Något resultat av Johanssons hemställan blev det emellertid icke.

Senare gjorde Johansson en framställning till kungl. järnvägsstyrelsen om pension eller tjänstelivränta. Genom beslut den 8 mars 1955 meddelade järnvägsstyrelsen, att då Johansson vid anställningens upphörande icke uppfyllde stadgade förutsättningar för erhållande av pension, tjänstelivränta eller någon annan därmed jämförlig förmån från statens järnvägar, kunde framställningen icke bifallas.

Efter 18 års tjänst hos SJ tvingades sålunda Johansson lämna sin anställning utan att erhålla något vederlag. Hon ville fortsätta sitt arbete i SJ:s tjänst men erhöll ingen möjlighet därtill. På grund av formella hinder kunde inte heller pension eller tjänstelivränta beviljas henne.

Under sådana förhållanden anser undertecknad att skäl föreligger att underställa riksdagen frågan om pension med skäligt belopp till Johansson. Jag får därför hemställa,

att riksdagen måtte besluta tilldela förra vägvakten vid statens järnvägar Erika Bernhardina Johansson skälig pension.

Stockholm den 21 januari 1957

Knut Senander